

Eventyr For Alle

Snehvit

Brødrene Grimm

Snehvit

Det var en gang midt på vinteren, og snefnuggene falt ned fra himmelen som fjær, da satt det ei dronning ved et vindu som hadde ei ramme av sort ibenholt, og sydde. Og mens hun sydde slik og så ut på snefnuggene, stakk hun fingeren sin på nåla, og det falt tre dråper blod på sneen. Og da det røde på den hvite sneen var så vakkert, tenkte hun ved seg selv: «Om jeg hadde et barn så hvit som sne, så rød som blod og så sort som treet i ramma.»

Snart etter fikk hun ei lita datter, som var hvit som sne, rød som blod og hår så sort som ibenholt, og derfor kalte de henne Snehvit. Og da barnet var født, døde dronninga.

Men et år etter tok kongen seg ei annen kone. Hun var ei vakker dame, men stolt og stor på det, og kunne ikke tåle at noen skulle ha større skjønnhet enn henne. Hun hadde et underfullt speil, og når hun gikk fremfor det og så seg i det, sa hun:

*«Speil, speil på veggen der,
hvem er vakrest i landet her?»*

Da svarte speilet:

«Du, dronning, er den vakreste i landet her.»

Da var hun tilfreds, for hun visste at speilet sa sannheten.

Men Snehvit vokste opp og ble vakrere og vakrere, og da hun var syv år gammel, var hun så vakker som den klare dag, og vakrere enn dronninga selv. Så en vakker dag spurte dronninga speilet sitt:

*«Speil, speil på veggen der,
hvem er vakrest i landet her?»*

Da svarte det:

*«Du, dronning, er vel den vakreste her.
men Snehvit tusen ganger vakrere er.»*

Da ble dronninga helt fra seg, og hun ble både gul og grønn av misunnelse. Fra nå av, hver gang hun så Snehvit, vrentet hjertet seg i kroppen hennes, så mye hata hun henne. Og misunnelsen og hovmodet vokste opp som ugress i hjertet hennes, så hun ikke fikk noen ro hverken dag eller natt.

Så kalte hun på en jeger og sa: «Bring barnet ut i skogen, jeg vil ikke se det mer for mine øyne. Du skal drepe det og bringe meg dets lunge og lever til tegn.»

Jegeren adlød og tok med seg barnet, men da han hadde trukket kniven og skulle til å gjennombore Snehvits uskyldige hjerte, begynte hun å gråte og sa: «Kjære jeger, la meg beholde livet, jeg skal løpe inn i skogen og aldri mer komme hjem.»

Og siden hun var så vakker, hadde jegeren medlidenhet

og sa: «Så løp da, stakkars barn.»

De ville dyrene kommer snart til å ete deg opp, tenkte han, og likevel var det som om en stein hadde velta fra hjertet hans, fordi han ikke hadde drept barnet. Og akkurat da kom det et ungt villsvin springende, så han stakk det i hjel, tok ut lungen og leveren og tok dem med til dronninga. Kokka måtte koke dem i salt, og den onde kvinnen spiste dem, og trodde at hun hadde spist Snehvits lunge og lever.

Nå var det stakkars barnet helt alene i den store skogen, og hun var så redd, og hun så på bladene på trærne, og visste ikke hvor hun skulle gå henne. Så begynte hun å løpe, og løp over de spisse steinene og gjennom tornene, og de ville dyrene løp forbi henne; men de gjorde henne ikke noe. Hun løp så lenge som beina kunne bære henne, helt til det ble kveld. Da så hun et lite hus og gikk inn for å hvile seg.

I huset var alt smått, men så pent og rent at du ikke kan tro det. Der stod det et hvitt, dekket bord med syv små tallerkener, hver tallerken med ei lita skje, og videre syv små kniver og gafler, og syv begre. Ved veggen stod syv små senger ved siden av hverandre, og snehvite lakener var bretta over dem. Siden Snehvit var så sulten og tørst, spiste hun en smule grønnsaker og brød fra hver tallerken, og drakk en dråpe vin fra hvert beger; for hun ville ikke ta bort alt fra én alene. Så la hun seg i ei seng, for hun var trett, men ingen passa; den ene var for lang, den andre var for kort, men den syvende passa bra, og i den ble hun liggende, ba til Gud og sovna.

Da det hadde blitt helt mørkt kom herrene i huset hjem. Det var de syv dvergene, som hadde hakka og gravd i bergene etter malm. De tente de syv små lysene sine, og da det nå ble lyst i huset, så de at noen hadde vært der inne, for alt var ikke i slik som de hadde forlatt det.

Den første sa: «Hvem har sittet på stolen min?»

Den andre: «Hvem har spist av tallerkenen min?»

Den tredje: «Hvem har tatt av brødet mitt?»

Den fjerde: «Hvem har spist av grønnsakene mine?»

Den femte: «Hvem har brukt gaffelen min?»

Den sjette: «Hvem har skåret med kniven min?»

Den syvende: «Hvem har drukket av begeret mitt?»

Da så den første at det var en liten fordypning på senga hans, og han sa: «Hvem har tråkka i senga mi?»

De andre kom løpende og ropte: «Noen har vært i min også.»

Men da den syvende så i si seng, fikk han øye på Snehvit som lå der og sov. Nå ropte han på de andre, som kom løpende til. De skreik av forundring, henta de syv små lysene sine og lyste på Snehvit.

«Oi, du min Gud! Oi, du min Gud!» ropte de, «for et vakkert barn!» og var så glade at de ikke vekka henne, men lot henne sove videre i senga. Men den syvende dvergen sov hos kameratene sine, én time hos hver, slik gikk den natta.

Da det ble morgen, våkna Snehvit, og da hun så de syv dvergene ble hun redd. Men de var vennlige og spurte: «Hva heter du?»

«Jeg heter Snehvit», svarte hun.

«Hvordan kom du hit til huset vårt?» sa dvergene videre.

Så fortalte hun dem at stemora hennes hadde villet drepe henne, men jegeren hadde skjenka henne livet, og så hadde hun løpt hele dagen, til hun til slutt hadde funnet huset deres.

Dvergene sa: «Vil du stelle huset vårt, lage mat, re sengene, vaske, sy og strikke, og vil du holde alt ordentlig og rent, så kan du bli her hos oss, og du skal ikke mangle noe.»

«Ja», sa Snehvit, «svært gjerne», og hun ble hos dem og ordna i huset deres. Om morgenen gikk de ut i bergene og lette etter metaller og gull, om kvelden kom de igjen, og da måtte maten være ferdig.

Hele dagen var den lille jenta alene, da advarte de gode dvergene henne og sa: «Pass deg for stemora di, hun vil nok snart få greie på at du er her, så ikke slipp noen inn.»

Men da dronninga trodde at hun hadde spist Snehvits lunge og lever, tenkte hun ikke annet enn at hun var den første og aller vakreste. Så hun gikk fremfor speilet og sa:

*«Speil, speil på veggen der,
hvem er vakrest i landet her?»*

Da svarte speilet:

*«Du, dronning, er vel den vakreste her,
men Snehvit, oppe i bergene,
hos de syv små dvergene,
tusen ganger vakrere er.»*

Da ble hun helt fra seg, for hun visste at speilet ikke snakka usant, og hun skjønnte at jegeren hadde bedratt henne, og at Snehvit ennå var i live. Så tenkte og tenkte hun på ny på hvordan hun skulle ta livet av henne; for så lenge hun ikke var den vakreste i hele landet, lot ikke misunnelsen henne få noe ro. Og da hun endelig hadde tenkt ut noe, farga hun ansiktet sitt og kledde seg ut som ei gammel handelskjerring, så hun ble helt ugjenkjennelig. I denne skikkelse gikk hun over de syv bergene til de syv dvergene, banka på døra og ropte:

«Flotte varer til salgs! Til salgs!»

Snehvit så ut av vinduet og ropte: «God dag, kjære kone, hva har du å selge?»

«Gode varer, flotte varer», svarte hun, «snørebånd i alle farger», og tok frem ett som var fletta av fargerik silke.

«Denne ærlige kona kan jeg slippe inn», tenkte Snehvit, låste opp døra og kjøpte seg det flotte snørebåndet.

«Barn», sa den gamle, «så vakker du er! Kom, så skal jeg snøre deg ordentlig!»

Snehvit hadde ingen mistanke, stilte seg foran henne og lot seg snøre med det nye snørebåndet. Men den gamle snørte hurtig og snørte så stramt at Snehvit mista pusten

og falt om som død. «Nå er det forbi med den skjønnheten din!» sa hun og løp ut.

Ikke lenge etter, ved kveldstid, kom de syv dvergene hjem; men skal si de ble forskrekka da de så sin kjære Snehvit ligge ubevegelig på bakken, som om hun var død. De løfta henne opp, og da de så at hun var snørt alt for stramt, skar de snørebåndet i stykker. Da begynte hun så smått å puste, og kom litt etter litt til live igjen.

Da dvergene hørte hva som hadde hendt, sa de: «Den gamle handelskjerringa var ingen annen enn den ugudelige dronninga. Pass deg og la ikke noe menneske komme inn når vi ikke er hos deg.»

Men straks den onde kvinnen kom hjem, gikk hun fremfor speilet og spurte:

*«Speil, speil på veggen der,
hvem er vakrest i landet her?»*

Da svarte det som før:

*«Du, dronning, er vel den vakreste her,
men Snehvit, oppe i bergene,
hos de syv små dvergene,
tusen ganger vakrere er.»*

Da hun hørte dette, strømte alt blodet til hjertet hennes, så forskrekka ble hun, for hun skjønte nå at Snehvit hadde kommet til live igjen.

«Men nå», sa hun, «skal jeg finne på noe som skal tar knekken på deg!»

Og med heksekunster, for det kunne hun, lagde hun en giftig kam. Så forkledde hun seg slik at hun så ut som ei

annen gammel kone. Hun gikk så over de syv bergene til de syv dvergene, banka på døra og ropte:

«Flotte varer til salgs! Til salgs!»

Snehvit kikka ut og sa: «Bare gå, jeg tør ikke lukke opp for noen.»

«Men bare se kan du vel», sa den gamle, trakk den giftige kammen frem og holdt den i været.

Den syntes barnet så godt om, at hun lot seg narre og åpnet opp døra.

Da de hadde blitt enige om kjøpet, sa den gamle: «Nå skal jeg gre deg ordentlig.»

Den stakkars Snehvit tenkte seg ikke om, og lot den gamle gjøre det, men knapt hadde hun stukket kammen i håret før giften i den virka, og den lille jenta falt bevisstløs om.

«Du skjønnhet over alle skjønnheter», sa den ondskapsfulle kvinnen, «nå er det ute med deg», og gikk sin vei.

Men heldigvis var det snart kveld, da de syv dvergene kom hjem. Da de så Snehvit ligge som død på bakken, hadde de straks mistanke til stemora, lette omkring og fant den giftige kammen, og ikke før hadde de trukket den ut så kom Snehvit til seg selv igjen og fortalte det som hadde hendt. Da advarte de henne igjen om å bli der hun var og ikke åpne døra for noen.

Hjemme stilte dronninga seg foran speilet igjen og sa:

*«Speil, speil på veggen der,
hvem er vakrest i landet her?»*

Da svarte det som før:

*«Du, dronning, er vel den vakreste her,
men Snehvit, oppe i bergene,
hos de syv små dvergene,
tusener ganger vakrere er.»*

Da hun hørte speilet snakke slik, sitra og skalv hun av sinne. «Snehvit skal dø», ropte hun, «om det så skal koste meg mitt eget liv!»

Så gikk hun alene inn i et skjult kammer, hvor ingen kunne komme, og lagde et giftig giftig eple. Utenpå så det vakkert ut, med et hvitt et rødt kinn, så enhver som så det fikk lyst på det, men den som tok en bit av det, han måtte dø. Da eplet var ferdig, farga hun ansiktet sitt og forkledde seg som ei bondekone, og så gikk hun over de syv bergene til de syv dvergene. Hun banka på, Snehvit stakk hodet ut av vinduet og sa:

«Jeg tør ikke slippe noe menneske inn, jeg får ikke lov av de syv dvergene.»

«Samme for meg», svarte bondekona, «eplene mine får jeg alltid kvitta meg med. Men ett ønsker jeg å gi til deg.»

«Nei», sa Snehvit, «jeg tør ikke å ta imot det.»

«Er du redd for gift?» sa den gamle. «Se her, nå skjærer jeg eplet i to deler; det røde kinnene kan du spise, så spiser jeg det hvite.»

Men eplet var så dyktig laget, at bare den røde sida var forgifta. Snehvit hadde lyst på det vakre eplet, og da hun så at bondekona spiste av det, kunne hun ikke lenger motstå det, rakte hånda ut og tok den giftige halvdelen. Men knapt hadde hun fått en bit av det i munnen, før hun falt død om på gulvet.

Da betrakta dronninga henne med et grufullt blikk, og lo høyt og sa: «Hvit som sne, rød som blod, sort som ibenholt!

Denne gangen kan ikke dvergene vekke deg opp igjen.»

Og da hun spurte speilet der hjemme:

*«Speil, speil på veggen der,
hvem er vakrest i landet her?»*

Da svarte det endelig:

«Du, dronning, er den vakreste i landet her.»

Da fikk det misunnelige hjertet hennes ro, i den grad et ondt og misunnelig hjerte kan få ro.

Da dvergene kom hjem om kvelden, fant de Snehvit liggende på gulvet, og det kom ikke noen pust fra munnen hennes, og hun var død. De løfta henne opp, lette rundt etter noe giftig, snøret henne opp, gredde håret, vaska henne med vann og vin, men det hjalp ikke; det kjære barnet var dødt og det ble dødt. De la henne på ei bære og alle syv satte seg ved den og gråt over henne, og sørge i tre dager. Så ville de begrave henne, men hun så ennå like frisk ut som et levende menneske, og hadde ennå sine vakre røde kinn. De sa: «Vi kan ikke senke henne ned i den sorte jorda», og de lagde seg ei gjennomsiktig kiste av glass, som man kunne se gjennom fra alle sider, la henne i den, og skrev på navnet hennes med gullbokstaver, og at hun var ei kongsdatter. Så satte de kista ut på berget, og en av dem var alltid til stede og holdt vakt. Og dyrene kom også og sørge over Snehvit, først ei ugle, så en ravn, til sist ei due.

Snehvit lå der i kista i lang, lang tid, men råtne ikke, hun så ut som om hun sov, for hun var ennå så hvit som sne, så rød som blod og så sort som ibenholt. Men så hendte det at en kongssønn kom til skogen og kom til dvergenes hus for å

overnatte der. Han så kista på berget, og den vakre Snehvit som var i den, og leste det som var skrevet på den med gullbokstaver.

Da sa han til dvergene: «La meg få kista, jeg vil gi dere hva dere vil ha for den.»

Men dvergene svarte: «Vi gir den ikke bort for all verdens gull.»

Da sa han: «Så gi meg den, for jeg kan ikke leve uten å kunne se Snehvit, jeg skal ære og respektere henne som det kjæreste jeg eier.»

Da han talte slik, følte de gode dvergene medlidenhet med ham og gav ham kista. Kongssønnen lot nå tjenerne sine bære den bort på skuldrene sine. Da hendte det at de snubla over en busk, og ristinga fikk den giftige eplebiten som Snehvit hadde bitt av, til å fare ut av halsen. Og ikke lenge etter åpna hun øynene, løfta kistelokket i været, og reiste seg opp og var levende igjen.

«Å Gud, hvor er jeg?» ropte hun.

Full av glede, sa kongssønnen: «Du er hos meg», og fortalte det som hadde hendt og sa: «Jeg har deg kjærere enn alt i verden. Bli med meg til min fars slott, og du skal bli kona mi.»

Og dette gjorde Snehvit glad og hun ble med ham, og bryllupet deres ble feira med stor prakt og herlighet.

Snehvits ugudelige stemor ble også innbudt til festen. Da hun nå hadde tatt på seg de vakre klærne sine, trådte hun foran speilet og sa:

*«Speil, speil på veggen der,
hvem er vakrest i landet her?»*

Speilet svarte:

*«Du, dronning, er vel den vakreste her.»
men den unge dronninga tusen ganger vakrere er.*

Da utstøtte den onde kvinnen en forbannelse, og hun ble så redd, så redd at hun ikke visste hva hun skulle gjøre. Først ville hun slett ikke dra til bryllupet. Men hun fikk ingen ro, hun måtte av sted og se den unge dronninga. Og da hun trådte inn i den kongelige salen, kjente hun Snehvit igjen, og av angst og skrekk stod hun der og kunne ikke røre seg. Men noen jerntøfler var alt lagt på kullilden, og de ble båret inn med jerntenger og stilt opp foran henne. Så måtte hun ta på de rødglødende skoene og danse så lenge, at hun falt død om på bakken.

Eventyr ForAlle.no

Les og hør kjente og ukjent eventyr,
gratis på norsk!

eventyrforalle.no

PATREON | EventyrForAlle

Tysk folkeeventyr fra samlingene til Jacob Grimm (1785–1863) og Wilhelm Grimm (1786–1859). (Offentlig eiendom - public domain)

Originaltittel: Sneewittchen

Norsk oversettelse: Karl-Robert Rønning

Basert på:

- Tyske originalteksten fra [Kinder- und Haus-Märchen Band 1, 1857 \(de.wikisource.org\)](http://de.wikisource.org) (Offentlig eiendom - public domain)
- Norske oversettelsen *Snehvid* fra [Grimms eventyr. Tredie rettede oplag, 1905 \(nb.no\)](http://nb.no) (Offentlig eiendom - public domain)

Dette verket er lisensiert under følgende Creative Commons lisens: Navngivelse-DelPåSammeVilkår 4.0 Internasjonal. For å se en kopi av denne lisensen, besøk

<http://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/>.

Illustratør: Arthur Rackham (1867-1939)

Kilde: [Snowdrop & other tales by the brothers Grimm, 1920 \(archive.org\)](http://archive.org)

Dette arbeidet er fri for kjente opphavsrettsrestriksjoner.